

POTOP

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 16 kwietnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Rdz 6,13-7,10; 2 P 2,5-9; Rdz 7,11-24; Rz 6,1-6; Ps 106,4; Rdz 8,1-9,17.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Albowiem jak było za dni Noego, tak będzie przyjście Syna Człowieczego” (Mt 24,37).

„A gdy Pan widział, że wielka jest złość człowieka na ziemi i że wszelkie jego myśli oraz dążenia jego serca są ustawicznie złe...” (Rdz 6,5). Słowo *widział* kojarzy się z poszczególnymi etapami dzieła stwarzania. Jednak to, co teraz widział Bóg, nie było już, używając hebrajskich słów, *tow* — *dobrze*, ale *ra* — *złe* (zob. Rdz 6,5). Doszło do tego, że Bóg żałował, że stworzył świat — tak pełen *ra* się stał (zob. Rdz 6,6-7).

A jednak Boży żal zawiera także elementy zbawienia. Hebrajskie słowo *nacham*, przetłumaczone jako *żałować* (zob. Rdz 6,6), jest echem imienia Noe (hebr. Noach), które oznacza *pociechę* (zob. Rdz 5,29). Tak więc reakcja Boga na nikczemność ludzi jest dwójaka. Z jednej strony jest nią groźba sprawiedliwości prowadząca do zagłady jednych, a z drugiej strony obietnica pocieszenia i miłosierdzia prowadząca do zbawienia innych.

Ten „dwugłos” był słyszany już w czasach Kaina i Abla/Seta, a powtórzył się w przeciwieństwie postaw między dwoma rodami: Seta (*synowie Boży*) i Kaina (*synowie ludzcy*). Teraz słyszymy znowu podobne przesłanie, gdy Bóg czyni rozróżnienie między Noem i resztą ludzkości.

Przeczytaj Rdz 6,13-7,10. Czego możemy się nauczyć z tego zdumiewającego zapisu wczesnej historii ludzkości?

Podobnie jak to było z Danielem, Noe był prorokiem przepowiadającym koniec świata. Hebrajskie słowo *tewah*, przetłumaczone jako *arka* (zob. Rdz 6,14), zostało zapożyczone z języka egipskiego i jest rzadko używanym słowem, które zostało użyte w przypadku *koszyka* (zob. Wj 2,3), w którym ukryty został mały Mojżesz, ocalony, by wyzwolić Izraelitów z Egiptu.

Ponadto w ogólnej konstrukcji arki Noego niektórzy dostrzegają podobieństwo do skrzyni przymierza (zob. Wj 25,10). Jak arka w czasie potopu zapewniła ocalenie ludzkości, tak arka przymierza, jako znak obecności Boga pośród Jego ludu (zob. Wj 25,22), wskazuje na Boże dzieło zbawienia Jego ludu.

Zdanie: „I uczynił Noe wszystko tak, jak mu rozkazał Bóg; tak uczynił” (Rdz 6,22), kończy część poświęconą przygotowaniu do potopu. Hebrajski czasownik *asah* (*uczynić*), odnoszący się tutaj do działań Noego, odpowiada hebrajskiemu czasownikowi *asah* (*zbudować, zrobić, uczynić*) w poleceniu Boga rozpoczynającym tę część *Księgi Rodzaju* (zob. Rdz 6,14) i powtórzonemu pięciokrotnie w Rdz 6,14-16. To skojarzenie Bożego polecenia z odpowiedzią Noego sugeruje absolutne posłuszeństwo Noego temu, co Bóg mu polecił *zrobić* (hebr. *asah*). Ciekawe jest także to, że to samo hebrajskie słowo zostało użyte w kontekście budowy skrzyni przymierza (zob. Wj 39,32.42; 40,16).

„Bóg podał Noemu dokładne wymiary arki i szczegółowe instrukcje dotyczące wszystkich jej elementów. Ludzka mądrość nie mogła zaplanować tak mocnej i wytrzymałej konstrukcji. Bóg był Projektantem, a Noe — wykonawcą”¹².

Podobieństwo obu konstrukcji — arki Noego i skrzyni przymierza — potwierdza ich wspólna zbawienna funkcja. Posłuszeństwo Noego jest więc opisane jako część Bożego planu zbawienia. Noe został ocalony, bo miał wiarę, by uczynić to, co Bóg mu nakazał (zob. Hbr 11,7). Jest on jednym z pierwszych przykładów wiary przejawiającej się posłuszeństwem — jedynej wiary, która się liczy (zob. Jk 2,20).

Krótko mówiąc, choć Noe „znalazł łaskę w oczach Pana” (Rdz 6,8), to jednak odpowiedział na tę łaskę, postępując wiernie i posłusznie według Bożego nakazu. Czy nie tak powinno być z nami wszystkimi?

Przeczytaj 2 P 2,5-9. Dlaczego tylko rodzina Noego została uratowana? Czego możemy się nauczyć z historii Noego o naszej roli w ostrzeganiu świata przed nadchodzącym sądem?

¹² Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 57.

Hebrajski czasownik *asah* (*uczynić*), odnoszący się do działań Noego, jest także kluczowym słowem w opisie stworzenia w *Księdze Rodzaju* (zob. Rdz 1,7.16.25-26.31; 2,2). Działania Noego przejawiające się w posłuszeństwie Bogu są jak działania Boga podczas procesu stwarzania. To powiązanie wskazuje na to, że potop jest nie tylko karą Bożą dla ludzkości, ale także zbawczym dokonaniem Boga.

Przeczytaj 7. rozdział *Księgi Rodzaju*. W jaki sposób opis potopu przypomina opis stworzenia? Czego możemy się nauczyć z podobieństw między tymi dwoma wydarzeniami?

Uważna lektura tekstu biblijnego o potopie pozwala zauważyć wiele słów i wyrażeń podobnych do tych, które zostały użyte w opisie stworzenia: sędem (zob. Rdz 7,2-4.10; por. Rdz 2,1-3), samiec i samica (zob. Rdz 7,2-3.9.16; por. Rdz 1,27), według rodzaju (zob. Rdz 7,14; por. Rdz 1,11-12.21.24-25), zwierzęta, ptactwo, płazy (zob. Rdz 7,8.14.21.23; por. Rdz 1,24-25) i technie życia (zob. Rdz 7,15.22; por. Rdz 2,7).

Tak więc opis potopu czyta się nieco podobnie jak opis stworzenia. Te echa opisu stworzenia w opisie potopu pomagają zrozumieć, że ten Bóg, który stwarza, jest tym samym Bogiem, który także niszczy (zob. Pwt 32,39). Ale echa te zawierają także przesłanie nadziei: *Potop miał być nowym stworzeniem, z wody prowadzącym do nowego życia.*

Wypływ/wytryśnięcie mas wody wskazuje na to, że to wydarzenie stworcze jest w gruncie rzeczy odwróceniem dzieła stworzenia z 1. rozdziału *Księgi Rodzaju*. W przeciwieństwie do 1. rozdziału *Księgi Rodzaju*, gdzie opisane jest rozdzielenie wód na dole i u góry (zob. Rdz 1,7), potop obejmuje ich połączenie, gdy przełamały one wyznaczone im granice (zob. Rdz 7,11).

Proces ten zawiera paradoksalne przesłanie: *Bóg musi zniszczyć to, co było, by dokonać nowego stworzenia.* Stworzenie nowej ziemi wymaga zniszczenia starej. Potop jest więc zapowiedzią przyszłego zbawienia świata w czasie końca: „I widziałem nowe niebo i nową ziemię; albowiem pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły” (Ap 21,1; por. Iz 65,17).

Co w nas musi zostać zniszczone, abyśmy doznali odrodzenia? (Zob. Rz 6,1-6).

Rdz 7,22-24 opisuje globalny skutek działania wód, przez które „zglądził Bóg wszystkie istoty (...) na powierzchni ziemi” (Rdz 7,23). Wody podnosiły się na całej ziemi nieprzerwanie przez „sto pięćdziesiąt dni” (Rdz 7,24). Pośród tego zupełnego unicestwienia i beznadziejności „wspomnił Bóg...” (Rdz 8,1). To wyrażenie znajduje się w środku opisu potopu, co wskazuje na to, że jest centralnym przesłaniem tej biblijnej historii.

Przeczytaj Rdz 8,1. Co to znaczy, że „wspomnił Bóg na Noego”?

Hebrajski czasownik *zachar* (*wspomnieć*) znaczy, że Bóg nie zapomniał. Oznacza coś więcej niż proces myślowy. W biblijnym kontekście myśl o *Bogu*, który *wspomina*, oznacza spełnienie Bożej obietnicy i często odnosi się do zbawienia (zob. Rdz 19,29). W kontekście potopu to, że *wspomnił Bóg...*, znaczy, że wody przestały wzbierać (zob. Rdz 8,2), a Noe miał wkrótce wyjść z arki (zob. Rdz 8,16).

Choć Noe nie otrzymał jeszcze bezpośredniego polecenia opuszczenia arki, to jednak podjął inicjatywę i wypuścił najpierw kruka, a potem gołębicę, by wy badać stan ziemi. Gdy ostatecznie gołębica nie powróciła, Noe zrozumiał, że „wyschły wody na ziemi. Zdjął tedy Noe dach arki i zobaczył...” (Rdz 8,13).

Postępowanie Noego jest źródłem cennej nauki. Z jednej strony uczy nas ufać Bogu nawet wtedy, gdy nie przemawia do nas wprost. Z drugiej strony wiara nie wyklucza potrzeby myślenia i badania. Wiara nie uwalnia nas od obowiązku analizowania, poszukiwania i sprawdzania, czy to, czego się nauczyliśmy, jest prawdą.

Jednak Noe wyszedł z arki dopiero wtedy, gdy Bóg mu to polecił (zob. Rdz 8,15-19). Choć wiedział, że bezpiecznie byłoby wyjść, to jednak polegał na Bogu i czekał na Jego sygnał, by wyjść z arki. Cierpliwie przebywał wewnątrz niej. „Ponieważ wszedł do niej na rozkaz Boży, czekał też na specjalne polecenie jej opuszczenia. W końcu anioł zstąpił z nieba, otworzył masywne drzwi i nakazał patriarche oraz jego rodzinie wyjść na ziemię i wyprowadzić wszystkie zwierzęta”¹³.

Przeczytaj Rdz 8,1; 19,29; Ps 106,4. Co oznacza wyrażenie: *Bóg wspomniął*? Co ta prawda oznacza dla nas? Jak Bóg dowiódł, że pamięta o tobie?

¹³ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 67.

Teraz obiecane Noemu przymierze miało się wypełnić:

— „Ale z tobą ustanowię przymierze moje i wejdiesz do arki ty i synowie twoi, i żona twoja, i żony synów twoich z tobą” (Rdz 6,18).

W przeciwieństwie do Bożej groźby zniszczenia (zob. Rdz 6,17) to przymierze było obietnicą życia.

Przeczytaj Rdz 8,20. Co Noe zrobił, gdy wyszedł z arki? Dlaczego?

Podobnie jak to było w przypadku Adama i Ewy, którzy z pewnością oddali cześć Bogu w sobotę, bezpośrednio po sześciu dniach stwarzania, także Noe oddał cześć Bogu natychmiast po potopie, po kolejnym stwórczym wydarzeniu. Jednak jest różnica między tymi dwoma aktami oddania czci Bogu. W przeciwieństwie do Adama i Ewy, którzy oddawali cześć Bogu bezpośrednio, Noe uczynił to, składając ofiarę. W związku z tą ofiarą *Pismo Święte* po raz pierwszy wspomina o ołtarzu. Ofiara jest *ofiara całopalną* (hebr. *olah*), najstarszą i najczęściej składaną. Dla Noego ofiara ta była jednocześnie ofiarą dziękczynną (por. Lb 15,1-11) złożoną w celu wyrażenia wdzięczności Stwórcy, który go ocalił.

Przeczytaj Rdz 9,2-4. Jak potop wpłynął na skład pokarmu ludzi? Jaka zasada przyświeca ograniczeniom ustanowionym przez Boga w tej sprawie?

W wyniku potopu pokarm roślinny nie był dostępny w takiej ilości i różnorodności, jak przedtem. Dlatego Bóg pozwolił ludziom spożywać także mięso zwierząt. Ta zmiana pokarmu doprowadziła do zmiany stosunku ludzi do zwierząt, który odtąd stał się inny niż wcześniej. W opisie stworzenia czytamy, że ludzie, podobnie jak zwierzęta, odżywiali się wyłącznie roślinami. Ludzie nie zagrażali zwierzętom ani zwierzęta ludziom. Jednak w świecie popotopowym zabijanie zwierząt na pokarm sprawiło, że na zwierzęta padł lęk przed człowiekiem (zob. Rdz 9,2). Gdy ludzie zaczęli jadać mięso zwierząt, w ich postawie wobec zwierząt zaszła znacząca zmiana w porównaniu z tą, jaką mieli w Edenie.

Jednak z tym Bożym przyzwoleniem wiązały się także dwa ograniczenia. Po pierwsze nie wszystkie zwierzęta nadawały się na pokarm. Dlatego Bóg podał rozróżnienie na zwierzęta *czyste* i *nieczyste*, częściowo wynikające z porządku stworzenia (zob. Rdz 8,19-20; por. Rdz 1,21,24). Drugie zastrzeżenie dotyczyło spożywania krwi, jako że życie zwierząt jest w ich krwi (zob. Rdz 9,4).

Przeczytaj Rdz 8,21-9,1. Jakie znaczenie ma fakt, iż Bóg pragnął zachować życie na ziemi? Jak Boże błogosławieństwo wyraża to pragnienie?

Boże pragnienie zachowania życia było aktem łaski, a nie wynikiem zasług ludzi. Bóg postanowił ocalić ludzi na ziemi wbrew ludzkiemu złu (zob. Rdz 8,21). W Rdz 8,22 czytamy dosłownie: „Przez wszystkie dni ziemi” (PSP), to znaczy tak długo, póki ta ziemia będzie istnieć w obecnym stanie, pory roku będą następować po sobie, a życie będzie trwać. Krótko mówiąc, Bóg w tym momencie dziejów nie porzucił swojego stworzenia.

W Rdz 9,1, w którym jest mowa o Bożym błogosławieństwie, autor *Księgi Rodzaju* kieruje naszą uwagę ku pierwotnemu stworzeniu i błogosławieństwu, jakim zostało stworzenie obdarzone (zob. Rdz 1,22.28; 2,3). Pan w pewnym sensie dał ludzkości szansę rozpoczęcia wszystkiego na nowo — nowego początku.

Przeczytaj Rdz 9,8-17. Co oznacza tęcza? Jak ten znak przymierza (zob. Rdz 9,13) ma się do innego znaku przymierza — soboty?

Wyrażenie *ustanawiam przymierze*, zostało powtórzone trzykrotnie (zob. Rdz 9,9.11.17), co oznacza zwińczenie i spełnienie pierwotnej Bożej obietnicy (zob. Rdz 6,18). Podobnie jak to było z poprzednią częścią *Księgi Rodzaju*, która jest paralelna do opisu szóstego dnia stworzenia, także i ta część *Księgi Rodzaju* jest paralelna do opisu siódmego dnia, soboty. W rozważanym tekście siedmiokrotne powtórzenie słowa *przymierze* jest zbieżne z sobotą, siódmym dniem. Podobnie jak to jest z sobotą, także tęcza jest znakiem przymierza (zob. Rdz 9,13-14.16; por. Wj 31,12-17). Także podobnie jak to jest z sobotą, tęcza ma ogólnoswiatowy zasięg — przymierze, które oznacza, odnosi się do całego świata. Jak sobota jest znakiem stworzenia, a więc jest przeznaczona dla wszystkich ludzi na całej ziemi, tak i obietnica, iż nie będzie nigdy więcej potopu, jest przeznaczona dla wszystkich.

Gdy następnym razem ujrzysz tęczę, pomyśl o Bożych obietnicach danych ludziom. Dlaczego możemy ufać tym obietnicom i jak tęcza przypomina nam o tym?

DO DALSZEGO STUDIUM

Porównanie mentalności i postępowania ludzi oraz stanu świata przed potopem i w naszych czasach jest niezwykle pouczające. Ludzka nikczemność z pewnością nie jest nowym zjawiskiem. Przyjrzyj się podobieństwom tamtych czasów i naszych.

„Takie same grzechy, jakie wołały o pomstę do nieba w przedpotopowych czasach, są popełniane również dzisiaj. Bojaźń Boża opuściła serca ludzi, a prawo Boże jest traktowane z obojętnością i lekceważeniem. Zeświecczenie przedpotopowych ludzi nie było większe od zeświecczenia ludzi żyjących na ziemi obecnie. (...) Bóg nie potępił mieszkańców przedpotopowego świata za to, że jedli i pili (...). Ich grzech polegał na tym, że korzystali z tych darów bez okazywania wdzięczności Dawcy i upadłali samych siebie przez folgowanie nieumiarkowanemu apetytowi. Ludzie mieli też prawo żenić się i wydawać za mąż. Sam Bóg ustanowił małżeństwo jako jedną z pierwszych instytucji i pobłogosławił je. Dał też szczegółowe zalecenia dotyczące tego związku, czyniąc go świętym i pięknym, ale te zalecenia zostały zapomniane, a małżeństwo uległo wypaczeniu, służąc tylko zaspokajaniu namiętności.

Podobny stan istnieje i dzisiaj. To, co jest dozwolone, doprowadzane jest do przesady. (...). Oszustwo, przekupstwo i złodziejstwo bezkarnie wkrada się do wysokich i niskich miejsc. Gazety pełne są doniesień o najgorszych zbrodniach — morderstwach tak krwawych i bezsensownych, iż wydaje się, jakoby ich sprawcy zupełnie wyrzekli się człowieczeństwa. (...). Duch anarchii przenika wszystkie narody, a wybuchające od czasu do czasu powstania, bunt i rewolucje są zaledwie zapowiedzią pożaru namiętności i bezprawia, które wymknąwszy się spod kontroli, napełnią ziemię nieszczęściem i zniszczeniem. Obraz świata przedpotopowego, jaki przekazuje natchnione Słowo, wyraźnie przedstawia stan, do jakiego szybko zmierza współczesna cywilizacja. Już teraz w pozornie chrześcijańskich krajach codziennie popełniane są przestępstwa tak haniebne i straszne jak te, za które zniszczeni zostali przedpotopowi grzesznicy”¹⁴.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jakie są wspólne cechy ludzkości przed potopem i obecnie? Czego te wspólne cechy uczą o łasce Bożej, dzięki której bez względu na wszystko Bóg miłuje ludzkość i stara się uratować każdego człowieka?

2. Niektórzy twierdzą, że potop w czasach Noego był jedynie lokalnym wydarzeniem. Dlaczego ten pogląd jest błędny? Gdyby to była prawda, dlaczego każda lokalna powódź (i każda tęcza) oznaczałyby, że Bóg jest kłamcą?

¹⁴ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 63-64.

DZIEŃ OŚRODKA RADIOWO-TELEWIZYJNEGO GŁOS NADZIEI

2. kwartał • Zbiórka darów 23 kwietnia • Projekt ORTV Głos Nadziei

Rozbudowa Radia Głos Nadziei

Z okazji Dnia Ośrodka Radiowo-Telewizyjnego Głos Nadziei chcemy podziękować Bogu i wam wszystkim za wspieranie naszej działalności. Dzięki Bożej pomocy, pomimo dokuczliwej pandemii, która dotknęła nasz zespół, nie zesłiliśmy z posterunku głoszenia słowa nadziei za pośrednictwem telewizji, radia i internetu.

Rok 2021 zaowocował wyemitowaniem 150 godzin premierowych audycji telewizyjnych w serwisie YouTube, a nasz kanał odnotował ponad 750 tys. wyświetleń (wzrost o 155% w porównaniu z rokiem 2020). Obecnie pracujemy nad uruchomieniem nowego serwisu telewizyjnego Hope Channel Polska, telewizji na życzenie VOD oraz studia telewizyjnego.

W 2022 roku planujemy rozbudować radio internetowe Głos Nadziei. Można go słuchać dzięki darmowej aplikacji na urządzenia mobilne, dostępnej w sklepie Google Play. Warto wiedzieć, że podczas pandemii radio cieszyło się największym zaufaniem społecznym wśród nadawców medialnych. A nas cieszy fakt, że w minionym roku Radio Głos Nadziei odnotowało 16,5 tys. unikatowych słuchaczy.

W planach na 2022 rok mamy modernizację sprzętu nagraniowo-emisyjnego, medialną promocję stacji, audycje na żywo oraz zacieśnienie współpracy ze Światowym Radiem Adwentystycznym.

Zebrane dary posłużą do realizacji powyższych celów. Drogi darczyńco, Głos Nadziei może być twoim głosem w docieraniu z ewangelią do milionów dusz. Dziękujemy za twoje wsparcie!

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w przeznaczonym do tego celu koszyku.
2. Dary na Głos Nadziei można również przekazać bezpośrednio na konto bankowe: **69 1240 6218 1111 0010 6085 8316**, z dopiskiem: **Dar na Głos Nadziei**.